

LUCINDA
RILEY

SECRETUL
ORHIDEEI

Traducere din limba engleză
GABRIELA TĂNASE

LITERA®
București
2019

Foto: Roni Rekomaa/Lehtikuva

LUCINDA RILEY s-a născut în Irlanda și, după o carieră timpurie ca actriță de film, teatru și televiziune, a scris prima carte la vârsta de 24 de ani. Cărțile ei au fost traduse în peste 30 de limbi și s-au vândut în peste 15 milioane de exemplare.

Printre bestsellerurile Lucindei Riley se numără *Secretul orhideei* (*Hothouse Flower*), *The Girl on the Cliff*, *The Light Behind the Window*, *Trandafirul nopții* (*The Midnight Rose*),

The Italian Girl, *The Angel Tree*, *Secretul Helenei* (*The Olive Tree*) și *The Love Letter*. Lucinda lucrează în prezent la seria

The Seven Sisters, care urmărește povestea unor surori adoptate și se bazează alegoric pe mitologia vestitei constelații.

Primele cinci volume, *The Seven Sisters*, *The Storm Sister*, *The Shadow Sister*, *The Pearl Sister* și *The Moon Sister* au fost

bestselleruri, ocupând locul 1 în topurile din Europa.

Volumul al șaselea, *The Sun Sister*, va apărea în 2019. O companie de producție de la Hollywood s-a arătat interesată de achiziționarea drepturilor pentru un serial TV de mai multe sezoane.

**PARTEA ÎNTÂI
IARNA**

Capitolul 1

Norfolk, Anglia

Același coșmar revine în fiecare noapte. De parcă întreaga mea viață a fost aruncată în aer și părțile care o compun revin acum la loc, pe pământ... să o ia de la capăt, numai că de data asta cu susul în jos. O harababură de părți disparate din viața mea, oferind o imagine fragmentată.

Se spune că visele joacă un rol important, dorind să-ți comunice ceva, din subconștiul tău, un lucru de care tu, însă, nu vrei să știi.

Totuși, eu aş vrea să știu totul despre mine; îmi doresc numai să o pot face.

Mă cufund în somn ca să uit. Să-mi găsesc liniștea, după ce amintirile m-au chinuit întreaga zi.

N-am luat-o razna. Deși, în ultimul timp, m-am gândit mult ce înseamnă să fii nebun. Multe milioane de oameni, fiecare cu personalitatea sa, fiecare cu propriul ADN, cu propriile gânduri – cu propriile percepții despre lume. Și fiecare cu un punct de vedere diferit.

Am ajuns la concluzia că noi, oamenii, nu putem avea în comun decât trupul, materia din care suntem alcătuiri la naștere. De exemplu, mi s-a tot spus că fiecare persoană reacționează diferit în cazul unei pierderi durerioase și că nici o reacție de genul

ăsta nu poate fi considerată greșită. Unii oameni jelesc luni la rând, chiar ani. Poartă doliu și suferă teribil. Alții însă par neatinsă de pierderea suferită. Preferă să uite și se comportă ca și cum nimic nu li s-ar fi întâmplat.

Nu sunt sigură din ce categorie fac parte eu. N-am bocit luni în șir. De fapt, de-abia dacă am vărsat o lacrimă.

Dar nici n-am uitat. Și nu voi uita niciodată. Aud zgomote la parter. Trebuie să mă ridic din pat și să mă prefac că sunt gata să-nfrunt o nouă zi.

Alicia Howard intră cu Land Roverul pe aleea din față. Opri motorul și urcă panta lină spre intrarea în casă. Știind că ușa aceea nu era niciodată încuiată, apăsa pe clanță.

Se află acum în salonul încă întunecat și o trebuu un fior. Înaintă spre ferestre și trase draperiile. Bătu pernele de pe canapea și le înfoie, apoi adună cele trei cești goale de cafea și le duse în bucătărie.

Se apropie apoi de frigider și deschise ușa. O sticlă de lapte, pe jumate goală, băgată într-unul din compartimentele ușii. Un iaurt cu data de expirare depășită, o bucătică de unt și o roșie, stafidă, uitate pe unul dintre rafturi. Trânti ușa frigiderului și inspectă cutia de pâine. După cum bănuia, era goală. Oftând, Alicia se aşeză pe un scaun de lângă masă. Îi veniră în minte propria ei bucătărie caldă și bine aprovizionată, miroslul plăcut de mâncare pregătită pentru cină, copiii jucându-se zgomotoși și râsetele lor zglobii, ascuțite... *inima casei și a vieții ei.*

Contrastul cu această încăpere mică, posomorâtă era mult prea evident. De fapt, o metaforă ce reflectă existența din prezent a surorii ei mai mici; viața și inima Juliei erau zdrobite.

Auzi zgomotul pașilor ei pe scara veche din lemn. Își zări sora în cadrul ușii și, ca de obicei, o izbi frumusețea ei; pe când ea avea părul blond și pielea albă, Julia era brunetă, cu un aspect exotic. Părul ei des, de culoarea mahonului, îi încadra fața dăruită cu cele mai fine trăsături, iar greutatea recent pierdută

îi scotea și mai mult în evidență ochii mari, migdați și luminoși ca ambra, precum și pomeții înalți.

Julia era îmbrăcată nepotrivit pentru frigul din ianuarie, purtând singurele haine aflate acum în posesia ei: o bluză roșie, în stil caftan, cu broderii în culori vesele, cusute în mătase, și o pereche de pantaloni de bumbac, negri, largi, care-i ascundeau picioarele subțiri. Alicia putea să vadă pielea de găină de pe brațele goale ale Juliei, din cauza frigului. Se ridică de la masă și își îmbrățișă cu drag sora, care era foarte rezervată.

– Scumpo, îi zise ea, ai înghețat de tot! Ar trebui să ieși să-ți cumperi niște haine mai groase sau, dacă vrei, îți pot aduce eu câteva dintre puloverele mele.

– Mi-e bine, răspunse Julia, trăgându-se din îmbrățișarea surorii sale. Vrei o cafea?

– M-am uitat prin frigider, nu prea mai e lapte.

– E-n regulă, o bem neagră!

Julia se opri în dreptul chiuvetei, umplu ceainicul cu apă și apăsa pe buton.

– Cum te mai simți? se interesează Alicia.

– Bine, răspunse Julia, luând două cani goale de cafea de pe raft.

Alicia făcu o grimă. „Bine“ era răspunsul standard al Juliei. Îl dădea ca să evite alte întrebări.

– Te-ai văzut cu cineva săptămâna asta?

– Cu nimeni, zise Julia.

– Scumpa mea, chiar nu vrei să vii să stai la noi un timp? Urăsc ideea că ești singură aici.

– Mersi pentru ofertă, dar ți-am spus că e-n regulă, îi răspunse Julia pe un ton distant.

Alicia ofă din nou, deznașdăjduită.

– Julia, nu arăți deloc bine. Ai slăbit foarte mult. Spune-mi, mănânci ceva?

– Sigur că da. Vrei sau nu cafea?

– Nu, mersi.

– Bine. Julia trânti sticla de lapte înapoi în frigider. Când se întoarse, ochii ei verzui străluceau mânoși. Uite ce-i, știi că faci asta pentru că-ți pasă. Dar, serios, Alicia, nu sunt unul

dintre copiii tăi și n-am nevoie de o dădacă. Îmi place să fiu singură.

– În orice caz – Alicia adoptă un ton mai vesel, încercând să-și reprime supărarea –, du-te și ia-ți haina! Te scot la o plimbare.

– Dar am alte planuri pentru ziua asta, protestă Julia.

– Atunci ar fi mai bine să le schimbi. Am nevoie de ajutorul tău.

– Adică?

– Săptămâna viitoare este ziua de naștere a tatei, asta în caz că ai uitat, și vreau să-i cumpăr un cadou.

– Și pentru asta ai nevoie de mine?

– Este cea de-a șaizeci și cincea aniversare, ziua când iese la pensie.

– Știu. Doar e și tatăl meu.

Alicia se străduia din răsputeri să se stăpânească.

– Domeniul Wharton Park își închide porțile și totul e scos la vânzare, începând de azi de la prânz. M-am gândit să mergem, să vedem dacă găsim ceva potrivit pentru tati.

Zări o umbră de interes în ochii Juliei.

– Wharton Park e de vânzare?

– Da, n-ai știut?

Umerii Juliei se lăsară brusc în jos.

– Nu, n-am știut. De ce?

– Presupun că e povestea obișnuită: impozite pe moștenire.

Am auzit că proprietarul îl vinde unui tip din City, care are mai mulți bani decât bun-simt. Nici o familie modernă nu și-ar permite să achiziționeze o astfel de proprietate. Ultimul lord Wharton a lăsat conacul într-o stare groaznică de degradare. Se pare că e nevoie de o avere ca să fie renovat.

– Cât de trist! murmură Julia.

– Știu! o aprobă Alicia, bucuroasă să vadă că Julia era, în sfârșit, interesată de ceva. A jucat un rol important în copilăria noastră, mai ales a ta. De aceea, m-am gândit că ar trebui să ne ducem acolo, să vedem dacă găsim ceva pentru tati, un suvenir, o amintire. Probabil că au rămas tot felul de flecușete după ce

obiectele mai valoroase au fost vândute la licitație prin Casa Sotheby's, dar nu se știe niciodată.

Surprințător, fără să mai fie nevoie de alte insistențe, Julia dădu aprobator din cap.

– Bine, mă duc să-mi iau pardesiul!

Peste cinci minute, Alicia conducea automobilul de-a lungul străzii mari, înguste, din Blakeney, un frumos sat de pe coastă. Coti spre stânga și o luă spre est, urmând să ajungă, în cincisprezece minute, la Wharton Park.

– Wharton Park... murmură Julia.

Aceasta era cea mai vie amintire din copilăria ei, vizita pe care o făcea bunicului Bill în sera lui; mireasma puternică de flori exotice pe care le cultiva el și răbdarea cu care îi explica familiile din care făceau parte, precum și proveniența lor de prin țări îndepărtate. Propriul lui tată și tatăl tatălui, înaintea sa, cu toții lucraseră ca grădiniari ai familiei Crawford, proprietara domeniului Wharton Park, o imensitate ce se întindea pe mii de acri de pământ fertil.

Bunicii ei locuiseeră într-o căsuță cochetă, într-un colțisor plăcut și animat al proprietății, înconjurați de ceilalți lucrători care munceau pământul, se îngrijieau de casă și de familia Crawford. Mama Juliei și a Alicei, Jasmine, se născuse și crescuse în acea casă.

Elsie, bunica ei, fusese nici mai mult, nici mai puțin decât bunica ideală, deși cam excentrică. Mereu primitoare și cu o mâncare delicioasă pe plită, numai bună de servit la cină.

Ori de câte ori Julia își amintea timpul petrecut pe domeniul Wharton Park, i se iveau în față ochilor cerul de un albastru pur și culorile vii ale florilor, dezmirdate de razele calde ale soarelui de vară. Wharton Park mai fusese cândva faimos pentru colecția sa de orhidee rare. Era ciudat să vezi acele flori micițe, fragile, provenite din țări cu climă tropicală, înflorind în emisfera rece, nordică, pe unde se întindeau câmpurile din Norfolk.

În copilărie, Julia aștepta câte un an întreg să vină vara ca să se ducă la Wharton Park. Liniștea și căldura din sere, în timp ce ședea comod într-un colț al grădinii cu plante aromatice, la adăpost de suflarea înghețată a vântului care bătea în timpul iernii dinspre Marea Nordului, îi încălzeau sufletul tot restul anului. Senzația aceasta, combinată cu siguranța oferită de căsuța bunicilor, o făcea să perceapă acel loc ca pe unul plin de armonie. Nimic nu se schimba la Wharton Park. Natura dicta ritmul vieții, nu ceasul deșteptător sau cine știe ce calendar.

Își mai amintea cum, într-un colț al serei, vechiul aparat de radio al bunicului, un Bakelite, transmitea muzică clasică din zori până-n noapte.

Florile iubesc muzica, obișnuia să-i spună bunicul Bill, în timp ce-și îngrijea prețioasele plante. Julia ședea pe un taburet lângă aparatul de radio, ascultând muzica, și îl urmărea cu privirea. Învăța să cânte la pian, descoperind că avea talent. În micul salon se afla o veche pianină. Deseori, după cină, o rugau să cânte. Bunicii o priveau cu admirare, pe când degetele delicate ale Juliei luncău pe clapele lustruite ale instrumentului.

– Julia, ai un dar de la Dumnezeu! îi spuse bunicul Bill într-o seară, privind-o cu ochii înlácrimați și zâmbindu-i. Ai grija să nu-l irosești niciodată.

Și, în ziua în care împlini unsprezece ani, bunicul Bill îi dăruia propria ei orhidee.

– E ceva special pentru tine, Julia. Se numește *Aerides odoratum* și înseamnă „Copiii aerului“.

Julia studie petalele delicate, de un roz-sidefiu ale florii din ghiveci. Le simțea catifelate la atingere.

– Bunicule Bill, de unde provine orhideea asta? se interesase ea.

– Din Orient, din junglele Chiang Mai, aflate în nordul Thailandei.

– Oho! Și ce fel de muzică crezi că-i place?

– Mi se pare că-i place un pic Mozart, surâse bunicul ei. Sau, dacă dă semne de ofilire, ai putea încerca cu ceva Chopin!

*

Julia își cultivă atât orhideea, cât și talentul în camera de zi din casa rece, în stil victorian, situată într-o suburbie a Norwich-ului – îi cântă la pian, și orhideea înfloarea tot timpul.

În timp ce cânta, își închipuia cum arătau locurile exotice de unde fusese adusă orhideea. Nu se mai afla într-o casă din suburbii, ci în vastele jungle din Orientalul Îndepărtat... pline de sunetele scoase de șopârle, păsări și de parfumul îmbătător al orhideelor cățărăte pretutindeni prin copaci și împânzindu-și tufele dedesubt.

Într-o zi, avu certitudinea că avea să ajungă acolo cândva, să vadă totul cu ochii ei. Deocamdată însă, descrierea plină de culoare a bunicului îi era suficientă ca să-i alimenteze imaginația și cântatul la pian.

În anul în care împlini paisprezece ani, bunicul Bill decedă. Julia își amintea cât de rău fusese afectată de pierderea lui. El și serele lui constituau elementul de siguranță în frageda și deja dificila ei viață – o influență plină de înțelepciune și de bunătate, bunicul fiind mereu gata să asculte – poate mai mult decât propriul ei tată. La optprezece ani obținu o bursă la Colegiul Regal de Muzică din Londra. Bunica Elsie se mută la sora ei, în Southwold, ca să-i țină de urât, și Julia nu mai puse piciorul la Wharton Park.

Acum, iat-o acolo, revenind în acel loc, la treizeci și unu de ani. În timp ce Alicia sporovăia despre cei patru copii ai ei și diferențele lor activități, Julia retrăia nerăbdarea resimțită de fiecare dată când parcurgea acest drum în automobilul părintilor ei; cum se uita prin luneta din spate, așteptând să apară căsuța portarului care marca intrarea pe domeniul Wharton Park, în timp ce mașina cotea pe aleea familiară spre conac.

– Uite răscrucea! exclamă Julia, când observă că Alicia aproape că trecuse de ea.

– Doamne, da, ai dreptate! Atât de mult timp de când n-am mai fost pe-aici, că am și uitat.

Alicia îi aruncă o privire surorii ei în timp ce intrau în parc. Putea zări o umbră de entuziasm în ochii Juliei.

— Întotdeauna ai iubit acest loc, nu-i aşa? o întrebă pe un ton blând.

— Da, tu nu?

— Ca să fiu sinceră, mă plăcuseam când veneam aici. De-abia aşteptam să mă întorc în oraș, să-mi revăd prietenii.

— De când te ştii ai fost mai mult o orăşeană, afirmă Julia.

— Da, și uite-mă acum: treizeci și patru de ani, cu o casă la fermă la naiba-n praznic, o armată de copii, trei pisici, doi câini și o mașină de gătit. Ce dracului s-a întâmplat cu viitorul meu strălucit?

— Simplu, te-ai îndrăgostit și ţi-ai întemeiat o familie.

— Tu, în schimb, ai fost cea cu un viitor strălucit, adăugă Alicia, fără urmă de ranchiuină.

— Da, odată... vocea Juliei păru a se stinge în timp ce coteau spre casă. Uite conacul! Arată exact la fel.

Alicia se uită și ea la clădirea impunătoare din față ei.

— De fapt, cred că arată mai bine. Probabil că uitasem cât de frumoasă este.

— Eu n-am uitat-o niciodată, murmură Julia.

Mergeau încet în urma șirului de automobile care rulau în față lor, ambele pierdute în propriile gânduri. Conacul Wharton Park fusese construit în stil clasic georgian pentru nepotul celui care servise ca întâiul prim-ministru al Marii Britanii, deși murise înainte ca această construcție să fi fost finalizată. Ridicată aproape în întregime din piatră naturală, scoasă din cariera de la Aislaby, clădirea căpătase un aspect patinat, de culoarea unui tului, după trei sute de ani de existență.

Cu cele șapte tronsoane distințe și scara dublă de la intrare, ce se ridică pornind de la subsol până la *piano nobile*, un nobil mezanin, conacul, înconjurat de o imensă terasă ce veghează parcul, degaja un farmec specific francezesc. Fiecare colț era străjuit de un turn acoperit de o cupolă, și marele portic se sprijinea pe patru uriașe coloane ionice, cu o statuie cam ciobită a

Britanniei cocoțată semeată în vîrf. Clădirea avea un aer magistuos, deși puțin excentric.

Wharton Park nu era suficient de mare ca să fie inclusă pe lista clădirilor baroniale. Nici nu beneficiașe de un design arhitectural care să o scoată în evidență, generații succeseive ale familiei Crawford venind cu diverse adăugiri, afectând puritatea concepției originale. Deși, tocmai din același motiv, nu avea acea rigiditate respingătoare asociată cu alte mari conace construite în aceeași perioadă.

— Aici coteam, de obicei, la stânga, zise Julia, amintindu-și drumul care înconjura lacul și care ducea la căsuța bunicilor de la marginea domeniului.

— După ce ne uităm la obiectele scoase la vânzare, ai vrea să mergem până acolo? o întrebă Alicia.

Julia ridică din umeri.

— Da, hai să-o vedem!

Lachei în uniforme galbene le indicau șoferilor locurile de parcare.

— Sigur au prins cu toții de veste, comentă Alicia pe când își parca mașina în spațiul desemnat, răsucind apoi cheia în contact. Se întoarsee spre sora ei și-i puse o mâna pe genunchi. Mergem? o întrebă ea.

Julia se simțea puțin amețită, năpădită de atâtea amintiri. În timp ce cobora și se îndrepta spre casă, chiar și mirosurile îi erau atât de familiare; de iarba jilavă, abia cosită, și un parfum mai slab, de iasomie, emanat de tufele care străjuiau pajıştea din față. Urcără treptele încet în urma puhoiului de oameni din față, pătrunzând în imensul hol de la intrare.